

ΘΕΜΑ: Μην αμελήσετε. Πάρτε μαζί σας νερό.

Το μέλλον μας έχει πολλή ξηρασία.

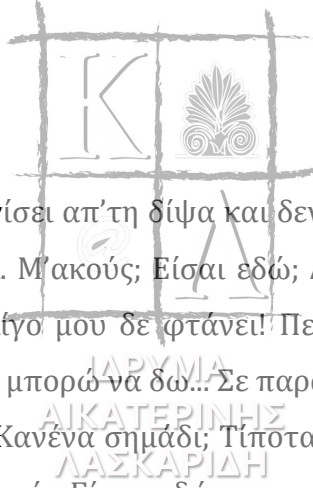
«Θα σας περιμένω»

Μ. Κατσαρός

Οραματίστηκα την εικόνα ενός ανθρώπου μέσα σ'ένα περιβάλλον εχθρικό όπως αυτό της ερήμου. Δεν έχει σημασία ποιος είναι. Ίσως να είμαστε όλοι μας. Δεν έχει σημασία ούτε το πότε ακριβώς. Πάντως σίγουρα κάπου στο μέλλον. Ο μονόλογος, ο ήρωας, ο χώρος... Όλα έχουν συμβολικές διαστάσεις. Είναι ο τρόπος της λογοτεχνίας να μιλάει έτσι. Δεν μπορούσα να τον αφηγήσω. Ο συνομιλητής-αποδέκτης παραμένει σιωπηλός. Η συνείδηση; Ο Άλλος; Ή μήπως ο Θεός; Ίσως όλοι μαζί, ίσως κανένας απ'αυτούς. Ένα μόνο είναι σίγουρο: ότι ακόμα και η πτώση (όσο χαμηλά και αν οδηγεί τον άνθρωπο, ακόμα και στο μέσο μιας ερήμου όπου οι ελπίδες του να επιβιώσει είναι ελάχιστες) ίσως να είναι μία αρχή, η αρχή μιας ανάστασης.

«Δριμύς γύρω μου ο χειμών». Μα γιατί το σάλιο στο στόμα μου κολλάει; Πόσες μέρες είμαι εδώ; Πόσες; Μέρρες. Σου τ'πα τόσες φορές! Μην ξεχάσεις να μετρήσεις τις μέρες... Μην παραλείψεις... Πόσες μέρες κουβαλάω το ταλαιπωρημένο μου δέρμα κάτω απ'τον ήλιο... Νιώθω τις φλέβες στεγνές και εσύ δεν είσαι εδώ ούτε καν για να γελάσεις μαζί μου. Ούτε καν.

Στο'χα πει τόσες φορές! Μην παραλείψεις να μετρήσεις... Ή μήπως... Μην παραλείψεις να θυμάσαι; Αλλά αξίζει; Για τη ζωούλα σου μιλάω που δεν ξέρεις. Αν την ζεις ή την έρπεις. Ποια ζωή; Ζεις στ'αλήθεια; Είσαι ζωντανός;

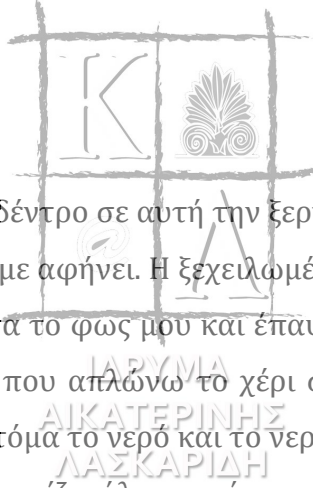
Η σάρκα μου έχει ραγίσει απ'τη δίψα και δεν έχω καταφέρει ούτε καν να πονέσω. Ούτε καν. Φοβάμαι. Μ'ακούς; Είσαι εδώ; Δεν μπορώ πια να δω! Κάτω από τόσο σκληρό ήλιο το λίγο μου δε φτάνει! Πες ότι είσαι εδώ. Πες κάτι. Η άμμος μου καίει τα μάτια. Δε μπορώ να δω... Σε παρακαλώ. Αν είσαι κοντά άγγιξέ με. Μόνο να ξέρω ότι είσαι. Κανένα σημάδι; Τίποτα; Σε παρακαλώ...Ούτε καν να γελάσεις μαζί μου; Δε σ'αδικώ. Είμαι εδώ και μπορείς να πεις ότι ήταν και επιλογή μου. Μπορείς να το πεις. Να αντικρύσω απροετοίμαστος την έρημο. Την έρημο που έχτιζα. Το ποίημα μου. Εγώ. Ο Μικρός ο Μέγας δημιουργός συντριμμιών. Απροετοίμαστος να αντικρύσω το άνυδρο, αμείλικτο κελί μου. Μπορείς αν θες να το πεις και μέλλον. Είναι ο φόρος που καταβάλλω. Που με καταβάλλει. Ο άδειος πυθμένας των ματιών μου, το κλάμα η λύτρωση που στέγνωσε. Χωρίς δάκρυα και τυφλός μου ήταν γραφτό να κοιτάζω τα έργα μου.

«Δριμύς γύρω μου ο χειμών» και ερημιά ως εκεί που χάνεται το βλέμμα. Απουσία. Απόντες όλοι, εκεί όπου και εγώ, μέχρι πριν από λίγο, απών. Αλλά τώρα είμαι εδώ. Έχασα το φως μου και βλέπω. Κουράστηκα πια να μετράω, να απαριθμώ. Μόνος. Ερημος. Εγώ. Εδώ. Τώρα. Ματώνω τις πληγές μου η δίψα αδειάζει το λιγοστό μου σώμα. Ματώνω. Μήπως και πονέσω. Μήπως και ο πόνος είναι απάντηση. Μήπως και η απάντηση είναι: Ναι. Είμαι; Είμαι ζωντανός; Είσαι; Είσαι ζωντανός; Δριμύς γύρω μας ο χειμώνας.

Αν ήξερα ποιος είμαι. Αν τουλάχιστον ήξερα... Από πού έρχομαι... Αν είχα παρελθόν... Έστω μια ανάμνηση, μια ένδειξη ότι από κάπου... Προς κάπου... Στο'χα πει τόσες φορές: Μην παραλείψεις να μετράς! Μην παραλείψεις να θυμάσαι!

Εγώ. Εδώ. Τώρα. Πλεονέκτης. Και από συνήθεια και από διδαχή. Τα εύκολα δώρα που μου χάρισαν ψηλαφώ χωρίς όραση πια... Όλα τους περιττά! Αχρείαστα! «Δριμύς γύρω μας ο χειμών και πολύς». Ακούω τα βήματα σου. Βιάζεσαι; Που νομίζεις πώς μπορείς να κρυφτείς; Είσαι απουσία εκεί που ήμουνα απουσία. Μα τώρα είμαι εδώ! Ξέρω τι έχω πράξει τι πρόσφερα και ότι πρόσφερα είμαι. Τίποτα. Εγώ. Περιττός και αχρείαστος. Ας είναι! Έστω και η έρημος αυτή ας είναι η αρχή. Της όρασης μου.

Έχω τα πάντα και τίποτα δεν έχω. Έχεις τα πάντα και τίποτα δεν έχεις. Εγώ. Ο πανίσχυρος. Ανυπεράσπιστος μες την ξηρασία. Εγώ. Ο παντοδύναμος. Ανήμπορος να βρω μια σκιά! Έρμαιο του κόσμου μου. Του κόσμου που έφταιξα.

Και να μου αναλογούσε ένα δέντρο σε αυτή την ξερή γη που έπλασα... Πώς θα το έφτανε; Ούτε να συρθώ δεν με αφήνει. Η ξεχειλωμένη κοιλιά μου που όλο ζητάει μα ποτέ δεν χορταίνει. Έχασα το φως μου και έπαψα να βλέπω την φρικτή μου όψη... Εγώ. Με τόσα αγαθά που απλώνω το χέρι στον καρπό και ο καρπός με δαγκώνει. Που φέρνω στο στόμα το νερό και το νερό δηλητήριο. Που τα έχω όλα και τίποτα δεν έχω. Που τα αγγίζω όλα και τίποτα δεν γεύομαι. Ξέρω. Ούτε καν να γελάσεις μαζί μου. Δε σε αδικώ. Μα κρυώνω.

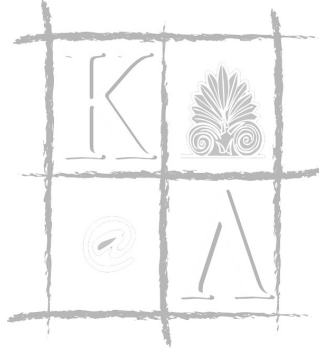
Τα χαλάσματα γαζωμένα απ'όλους τους όλμους μπάζουν παγωνιά. Ερείπια πάνω στα ερείπια η κληρονομιά που αφήνω. Δεν έχει μείνει χώρος ούτε για μνήματα. Ούτε καν. Τα σκοτωμένα παιδιά μου άθαφτα κείτονται, να ανακατεύει ο αέρας τα μαλλιά τους, να δροσίζει την καμένη τους σάρκα. Εγώ. Πατέρας σκοτωμένων παιδιών. Ονειρών που αιμορραγούν. Πόσο; Πόσο κοστίζουν; Ποια είναι η τιμή; Για τα μάτια τους...Που κοιτάζουν ακίνητα τον ουρανό. Πόσα θες για να μη νιώθεις τύψεις;

Ήμουν τυφλός. Μα τώρα βλέπω. Μου πήρε η έρημος το φως μου και βλέπω. Ότι «δριμύς γύρω μου ο χειμών». Ανυπόφορη η ζέστη. Μα έχω στα χέρια μου ασκούς κι έχω μπροστά μου πηγάδι. Ας είναι. Η πτώση αυτή αρχή μιας ανάστασης. Ας είναι. Αρχή η Γνώση. Καθώς σιγά σιγά ξυπνάει το κοιμισμένο μυαλό μου. Καθώς σιγά σιγά νικάει το λήθαργο που έλεγα «ζωή». Για να μπορέσω. Να δω ξανά. Στην επιφάνεια του νερού το πρόσωπό μου. Όχι την όψη του τέρατος. Το αληθινό πρόσωπό μου. Στο βυθό του πηγαδιού το ανθρώπινο πρόσωπο.

Γεμίζω τους ασκούς μου και τρέμει το χώμα. Αρχίζει να θυμάται τους παλιούς, ξεχασμένους νεκρούς. Το αίμα τους με συντροφεύει. Ξυπνάει το αίμα. Μου παραστέκεται. Έχω πολύ νερό ν'ανεβάσω. Είναι πολλοί οι διψασμένοι. Η μνήμη δυναμώνει τα χέρια μου. Η μνήμη της ελιάς, η μνήμη της πέτρας. Η μνήμη μιας κολώνας δωρικής, χαραγμένα στο μυαλό μου τα λόγια των ποιητών, των ζωντανών ποιητών που έχουν πεθάνει. Αλλά ζουν. Η γλώσσα μου δυναμώνει τα χέρια. Έχω πολύ νερό ν'ανεβάσω. Η γλώσσα του λαού μου. Το γάργαρα νερό, το νεράκι του λόγου μου, η κόψη της αλήθειας της. Κοφτερή στα δεσμά μου. Κοφτερή στα δεσμά της δουλείας μου. Η σωσίβια κόψη της. «Από τα κόκκαλα βγαλμένο» το ξίφος της γλώσσας μου. «Από τα κόκκαλα βγαλμένη» η ελευθερία μου. Σ' αυτήν και από αυτήν το νερό του πηγαδιού μου. Το σωτήριο ύδωρ μου.

Αν σκύψει ο διψασμένος θα δει στην επιφάνεια του το πρόσωπο του ανθρώπου. Της αγάπης το πρόσωπο. Η μόνη περιουσία μου. Της αγάπης... Το χέρι που τεντώνεται όχι για να αρπάξει αλλά για να δώσει. Όχι για να χτυπήσει αλλά να χαιδέψει. Δε σ'αδικώ. Δεν άξιζα ούτε να γελάσεις μαζί μου. Ούτε καν. Μα τώρα βλέπω. Το πηγάδι ήταν πάντα εκεί. Κι εγώ ήμουν τυφλός. Μα τώρα... γεμίζω τους ασκούς μου. Να ποτίσω τα ξερά χωράφια μου... Να φτιάξω κήπους πάνω στα ερείπια... Να καθρεφτίζεται στο νερό το πρόσωπο ζωντανών παιδιών στις αγκαλιές των μανάδων, στις αγκαλιές των σπιτιών. Των σπιτιών με τη ζεστασιά πίσω απ'τα παράθυρα. Των σπιτιών με τις αυλές. Και σε κάθε αυλή ένα πηγάδι. Γεμάτο απ'το νερό μου. Να δροσίσει επιτέλους ο κόσμος, να χωρέσει ξανά στους ασκούς μου, διάφανο και σωτήριο το άγγιγμα του Θεού. Δριμύς, το ξέρω, γύρω μας ο χειμών. Αλλά γλυκός ο Παράδεισος. Μην το ξεχάσεις.

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ